

rejst for Napoleon, opbrændte de et eksemplar af den borgerlige lovebog. Atter blev de fordrevet af politiet.

Følgende skrivelse med protest sendte kvindeforeningerne derefter til senatet og deputeretkamret:

„Senatet og deputeretkamret har, inden de skiltes, besluttet, at der gaves bidrag til at højtidelig holde Code Napoléons hundredårs beståen. Kvindesagsvennerne er oprørte over, at vore lovgivere vil forherlige Code Napoléon, som i hundrede år har undertrykt det kvindelige køn. Ved den lovebog er hustruerne berøvede deres moderret, indtægten af deres arbejde, mødrene har ingen ret mere over deres børns opdragelse, de er i loven stillet lig med idioter og forbrydere. Alle nationer har mildnet og forbedret lovebogens bestemmelser, kun Frankrig er blevet tilbage. Code Napoléon er redigeret af hofsnoge under Bonapartes indflydelse og vilje.

De franske kvinder kan ikke tro, at uretfærdighed og undertrykkelse, hvis ofre de er, endnu fremdeles skal bestaa under den tredje republik. Vi mindes, at vore forfædre, de franske kvinder, i forrige tider var kaldede til at tage del i valget af deputerede, en ret, som de har udøvet indtil 1789. Vi henvender os nu til eder lovgivere for at anmode om endelig engang at faa en revision og reform af lovebogen. Vi beder de herrer senatorer og deputerede, at kvindelige delegerede maa blive optagne i parlamentets og domstolenes kommissioner, som forberedelsen af forandringerne i lovebogen vil blive betroet.

Vore delegerede vil meddele de fordringer og andragender, som resolutionerne og beslutningerne i de talrige kvindekongresser har givet anledning til.“

Andragendet var undertegnet af: *Pour l'Égalité*: V. Vincent, *Groupe d'Études féministes*: Oddo Defleu, *Pour le Suffrage des Femmes*: Hubertine Auclert, *Solidarité des Femmes*: Caroline Kaufmann.

M. B.

Dansk Kvindesamfund.

Abonnenternes

opmærksomhed henledes på *redaktionsspaltten* på omslagets sidste side.

Københavnskredsen.

Næste Møde.

Mandagen den 21. November. Fru Vibeke Salicath oplæser: „*Retten til Moderskab*“. (Et

Kapitel af Ellen Keys Bog: *Kærlighed og Ægteskab*, [Lifslinjer], der efter Nytaar vil udkomme paa Dansk).

Forrige Møde.

Paa Klubaftenen den 7. November var Københavnskredsens Medlemmer samlede for at høre Redaktør *Fernando Linderberg* tale om „*Sociale Oplysningsselskaber*“ ude og hjemme. Foredragsholderen gennemgik i korte Træk, hvorledes Oplysningsselskaberne arbejdede i de forskellige Lande. Ti vil man indføre gavnlige Reforme, er der jo flere Veje at gaa. I nogle Lande staar det som det vigtigste først at vinde et Parti for Reformernes Gennemførelse — andre Steder f. Eks i England, hvor Arbejderpartiet har benyttet meget lidt Agitation, har man søgt at tage et af de bestaaende Partier i Tjeneste for at faa gennemført Arbejdernes berettigede Krav. — I Tyskland lykkedes det at aabne den unge Kejsers Øre for Arbejdernes Krav og Socialisternes Fordringer, og dernæst blev der drøftet, hvorledes disse Krav kunde imødekommes, uden at Arbejdet skulde lide derunder. Det gjaldt jo baade om at virke for det sociale og endda være god tysk Patriot. — Kejseren gik selv i Spidsen for adskillige Reformers Gennemførelse. „*Institut für's gemeine Wohl*“ i Frankfurt am Main blev oprettet, og Bladet „*Sociale Praxis*“, der er Organ for alle sociale Krav i Tyskland udenfor Socialdemokratiet, blev stiftet. En af de ivrigste Talsmænd for disse og mange andre reformatoriske Arbejder her var Berlepsch, der i det Hele taget bevirkede mange gavnlige Ændringer i forskellige af de bestaaende Arbejdsforhold. Paa hans Initiativ dannedes der Oplysningsselskaber i Tyskland, Schweiz, Frankrig og Italien, samt „*International Forening for Arbejderbeskyttelse*“. Foredragsholderen berørte let Kampen for de 10 Timers Arbejdsdag, som de kvindelige Textilarbejdere førte i Crimmitschau ifjor, og nævnte, hvorledes Arbejderne selv foretrak at bibeholde de 11 Timers Arbejdstid fremfor at ødelægge hele den sachsiske Textilindustri og derved komme til at gaa ledige. — Reformene maa indføres i hele det tyske Rige paa én Gang, ellers ødelægges de enkelte Fabrikbyer under Konkurrencen. Man maa vente, til Reformen kan indføres over det hele Rige. — Hr Linderberg nævnte Frederik Naumans Theorier, der personliggør den sociale Tanke og anerkender Arbejdernes praktiske Krav, men dog hævder: vi kan ikke bestaa som Kulturstat uden Kejseren og heller ikke uden Hæren — ti vi maa frygte Russerne og den russi-